

במעלה לקודשא ויצנעון
תמן: כד ויסחי ית בסרה
במיא באתר קדיש וילבש
ית לבושוהי ויפוק ויעפד

תו"א והניחם שם פסחים כו. יומא יב: כד.
זבחים מו. חולין קיו. כריתות ו. מעילה
יא: ורחץ את בשרו יומא לב. ולבש את שם
ויצא ועשה יומא ע: עא.

הַכֹּדֶר אֲשֶׁר לְבֶשׂ בְּבֹאוֹ אֶל-
הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם: (כד) וְרַחֵץ
אֶת-בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ
וּלְבֹשׂ אֶת-בְּגָדָיו וַיֵּצֵא וַעֲשֵׂה

בעל הטורים

(כג) והניחם (שם). אומיות וי"ח מנה. בבקר היה לבוש בגדים של י"ח מנה:

רש"י

ולבש בגדי לזן לעבודת היום וכאן למדנו שכשהוא
מְשַׁפֵּה מבגדי לזן לבגדי זהו טעון טבילה (שם
לג): במקום קדוש. המקודש נקדושת עזרה,
והיא הייתה נגג צית הפְּקוּהָא, וכן ד' טבילות
הנצרות חובה ליום, אצל הראשונה הייתה צחיל
(שם ל' מ"כ פרק י, ט): ולבש את בגדיו. שמנה
בגדים שהוא עובד צהן כל ימותי השנה: ויצא.
מן ההיכל אל החצר שמוצת העולה שם: ועשה

חלצ המטאת וגו', וכל הפרשה עד ואתרי קן
יצוא אל המטנה, ואחר כך וצא אל הַרְלֵן: והניחם
שם. מלמד שטעוין גניזה, ולא ישתמש צחותן
ארבעה בגדים ליום כפורים אחר (יומא יב:):
(כד) ורחץ את בשרו וגו'. למעלה למדנו
מורחץ את בשרו ולבשם שכשהוא מְשַׁפֵּה מבגדי
זהו לבגדי לזן טעון טבילה, שנצרותה טבילה
פשוט בגדי זהו שעבד צהן עבודת תמיד של שחר

עיקר שפתי חכמים

א מכסף א' בנאה ושמו פרווה: ב דהא כל יומא נמי איתא: ג וקרין בגדיו שהוא עובד בהם כל השנה:

לקוטי הלכות

- (A) (כד) ולבש את בגדיו - באמת קשה מאוד להתחיל ללחם מלחמת השם, לְכַר הַגִּיּוּצוֹת הקדושים מעמקי הקלפות, עד שירגיש תחלה איזה התנוצצות והארה מנעימת הקדשה ונעימת עבודת השם, ויתחיל לעלות מדרגא לדרגא בעבודת השם. וכן אי אפשר לעלות מעלה מעלה מדרגא לדרגא, עד שיבדר הקדשה מהקלפות ויתקן תחלה מה שפגם. ובאמת אין יודעין מהיכן להתחלה, ועלִפֵּן צריכין חכמה גדולה לזה, לְדַלַּג מַעֲגִין לַעֲגִין: פעם פחינת עבודה זאת, ופעם פחינת עבודה זאת. וזה מוכן היטב למשפיל בענין סדר המערכה שסדר אפ"י, שמבאר שם כמה עבודות שלא נעשו בסדר, לגמר עבודה אחת בסדר ואחרִפֵּן יעסקו בשניה, רק תחלה
- (B) ערכו מערכה גדולה, ולא סדרו עליה גם השני גורי עצים עד שיערכו תחלה מערכה שניה של קטרת, וכן יש שם שנויים רבים ונפלאים: פעם עוסק בעבודת חוץ, וקדם שגומרה חוזר לעבודת פנים, וכמוכא בפנים; וכל זה הוא מחמת שצריכין לְדַלַּג בְּחֻמָּה מעבודה לעבודה, מעבודת חוץ לעבודת פנים ומעבודת פנים לעבודת חוץ. ומי לנו גדול מעבודת הפהן גדול ביום כפפור שהיה משנה גםִפֵּן בכל פעם מחוץ לפנים ומפנים לחוץ. ומחמת שהמלחמה חזקה בכל פעם, וצריכה העבודה להיות בחכמה גדולה, ובכל עבודה ועבודה מתגבר מחדש הסמרא־אחרא והקלפות, עלִפֵּן רבים נכשלו ונפלו ולא יכלו לעמוד במלחמה. ומזה בא חרפן בית ראשון
- (C)
- (D)
- (E)
- (F)

אֶת-עֲלֹתוֹ וְאֶת-עֲלֹת הָעֵם וְכִפֵּר

יֵת עֲלֹתָהּ וְיֵת עֲלֹת עֲמֹא וְיִכְפֹּר עֲלוֹהֵי וְעַל עֲמֹא:

בְּעֵדוֹ וּבְעֵד הָעֵם: שְׁלִישֵׁי שְׁנֵי כִשְׁהֵן מִחוּבְרִין

כֹּה וְיֵת תְּרַבָּא דְחֻטְאָתָא יִסַּךְ לְמִדְבַּחָא: כּוּ וּדְמוּבִיל יֵת

(כה) וְאֵת חֶלֶב הַחֹטֵאת יִקְטִיר

צְפִירָא לְעֻזְאֹל יִצְפֵּעַ לְבוֹשׁוֹהֵי וְיִסְחִי יֵת בְּסִרְהּ

הַמִּזְבֵּחַ: (כו) וְהִמְשַׁלַּח אֶת-

בְּמִיָּא וּבִתְרָא כֵּן יִיעוֹל לְמִשְׁרִיתָא: כּוּ וְיֵת תּוֹרָא

הַשְּׁעִיר לְעֻזְאֹל יִכַּבֵּם בְּגִדָיו

דְחֻטְאָתָא וְיֵת צְפִירָא

וְרַחֵץ אֶת-בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֲרֵי-כֵן

תו"א וְאֵת חֶלֶב שֵׁם עֵא. וְהִמְשַׁלַּח אֵת שֵׁם טו: עֵא. וְאֵת סַר שֵׁם. זְבָחִים טג.

יָבֹוא אֶל-הַמִּזְבֵּחַ: (כז) וְאֵת פֶּר הַחֹטֵאת וְאֵת |

אֵת עוֹלָתוֹ. אֵיל לְעוֹלָה הַאֲמוֹר לְמַעַלְה פְּזֹחַת יֵצֵא

רש"י

אֵת עוֹלָתוֹ. אֵיל לְעוֹלָה הַאֲמוֹר לְמַעַלְה פְּזֹחַת יֵצֵא
אֶסְרֹן וְגו': וְאֵת עוֹלַת הָעֵם. וְאֵיל לְעוֹלָה הַאֲמוֹר
לְמַעַלְה וּמֵאֵת עֵדֹת צְנִי יִשְׁרָאֵל וְגו': (כה) וְאֵת
חֶלֶב הַחֹטֵאת. אֵיל מוֹרֵי סַר דְּשְׁעִיר: יִקְטִיר
הַמִּזְבֵּחַ. עַל מוֹצֵחַ הַמֵּינֹן, דְּאֵלוּ בְּפִנְיֵי כְּחִינְי
לֹא תַעֲלֵו עֲלָיו קַטְרֵת זָרָה וְעֹלָה וּמִנְחָה (שְׁמוֹת ט):

עיקר שפתי חכמים

ד מולא כתיב ואת חלב החטאת אשר לו. כדכתיב לעיל את פר החטאת אשר לו:

לקוטי הלכות

- Ⓐ התורה באמת הוא עולה על כל העבודות הקדושות, אפילו על עבודות הכהן גדול כיום-כפור, ונכנס לפנים יותר מבחינת לפני ולפנים, בבחינת "קרה היא מפנינים", כי התורה כלולה מכל התקונים ונתתן הפל ביחד, וגם מה שאריכין איזה סדר בעבודתו, תודיע להם התורה ותורה אותם סדר העבודה פראוי, כי בשביל זה נקראת 'תורה', כי היא מורה דרך לשבים, לכל אדם שבעולם, בכל מקום שהוא. ועל-כך עקר נחמתנו הוא התורה, בחינת ארבע אמות של הלכה, שזה בחינת הארבע אמות שיש לכל אדם בכל מקום שהוא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. (חושן משפט - הלכות חלוקת שותפים ה' - אוחיות י"א י"ב לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, קכ"ו)
- Ⓑ וְשֵׁנִי וְכָל מַה שְּׁעֵבֵר עַל יִשְׂרָאֵל. עַל-כֵּן עָקַר הַנְּחֻמָּה עִמָּה הִיא הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, אֵין לּוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא בְּעוֹלָמוֹ אֵלָא אַרְבַּע אֲמוֹת שֶׁל הַלֵּכֶה, כִּי הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה הִיא כְּלוּלָה מְכֹל בְּחִינּוֹת הָעֲבוֹדוֹת הַקְדוּשׁוֹת שְׁבַע-עוֹלָם, וְכִשְׁעוֹסְקִין בַּתּוֹרָה בְּאֵמֶת, הוּא כְּאֵלוּ עוֹסֵק בְּכֹל הָעֲבוֹדוֹת פְּנִיִם וְעֲבוֹדוֹת חוּץ, וְאֵין צְרִיכִין שֵׁם בְּעֵסֶק הַתּוֹרָה לְכַוֵּן הַסֵּדֵר וּלְדַלֵּג מֵעֲבוֹדָה לְעֲבוֹדָה בְּנ"ל, כִּי הַתּוֹרָה כְּלוּלָה מֵהַכֹּל, וְעַל-יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה לְכַד גַּעֲשׂוּ כָּל הַתְּקוּנִים מִמִּילָא בְּשִׁלְמוֹת, כֹּל אֶחָד עַל מְקוֹמוֹ וּמְכוּנוֹ. וְעַל-כֵּן בְּאֵמֶת אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: "יִקְרָה הִיא מְפִנְיָנִים" מִכֹּהֵן גְּדוֹל שְׁנִכְנָם לְפָנָי וּלְפָנִים, כִּי עֵסֶק